

end at, naar der sees hen til den fuldstændige Overeensstemmelse, der med Hensyn til Valg af Anlægsted for Havnen er tilstede imellem de Herrer Sagkyndige, idet den ene Part af disse, de Herrer Etatsraad Carlsen og Ingenieur Otterstrøm, gaaende ud fra at finde en for Overfarten til Nykjøbing bekvemt beliggende Plads, have foreslaaet Havnen anlagt paa Glyngørepynntens nordøstlige Side, hvorom den anden Part af disse Sagkyndige, Hr. Havneingenieur Reimers, paa et tidligere Stadium af Commissionens Forhandlinger og efter en foregaaende omfattende stedlig Undersøgelse har fremhævet:

„At Glyngørepynnten ikke egner sig til det paantænkte Havneanlæg, deels fordi en hurtig Tilsanding er at befrygte her, og deels fordi Bugten Syd for Glyngøre om Foraaret er paffet fuld af Is, længere end noget andet Sted i Sallingfund.“

hvilken Dom fuldstændig overeensstemmer med Commissionens forud afgivne Skjøn over Landingsforholdene paa bemeldte Punt;

naar der endvidere sees hen til:

at de Herrer Sagkyndige, der foreslaae Havnen anlagt paa Glyngørepynnten, — uden at tage Hensyn til de dersteds hersteds, af Hr. Ingenieur Reimers og Commissionen paapegede Isforhold, — kun have udtalt sig med et vis Forbehold om Møjligheden af dette Havneanlægs fremtidige Tilsanding, — som f. Ex. at det vil staae fare for at tilsande, dersom der blot anlægges en enkelt Dæmning, hvorimod Anlægget af tvende Dæmninger, efter al Sandsynlighed vil tilsikre imod Tilsanding af Havnen, — idet de Sagkyndige derhos have maattet erkende, at Havneanlægget, — hvis Munding er lagt paa tværs af Strømmen, — navnlig med Sydvest Strøm (der forøvrigt altid i højere eller mindre Grad er fremherskende for denne Deel af Emsfjorden) medfører visse Vanffeligheder med Hensyn til Indsejlingen, — Vanffeligheder, der erkendes betydeligt forøgede ved Havnens Anlæg efter den af Commissionen valgte modificerede Plan, idet Færgen er mere udsat for, naar Sydveststrømmen griber Agterenden, at fastes over imod den nordlige Dæmning,

faa meget mere som det formindskede Væsin gjør det nødvendigt at indskrænke Mundingens Bredde til 60 Fod.“

Vanffeligheder, der mindst bør være tilstede ved en Havn, der hver Nat skal befares af en tungtsækkende Dampfærge,

da maa det formeentlig erkendes, at Spørgsmaalet om, hvorvidt det overhovedet vil være hensigtsmæssigt at anlægge den omhandlede Havn netop ved Glyngøre, neppe kan siges at være kommet til den Modenhed, at der i saa Henseende bør findes nogen udtryffeligt Bestemmelse optagen i Lovforslaget, der altsaa foreslaaes omændret saaledes, at Regjeringen, efter en yderligere sagkyndig Undersøgelse af samtlige Forhold, kan tage endelig Bestemmelse om Stedet, hvor dette Anlæg bør foretages.

Udvalgets øvrige Medlemmer formene, at der angaaende det her omhandlede Punkt ved de senere anstillede Undersøgelser er tilveiebragt fuldstændig Sikkerhed for, at Pynnten ved Glyngøre af saavel tekniske som praktiske Mænd ansees for at være det heldigste Punkt for Anlæggelsen af en Havn.

Imedens der i Lovforslaget er optaget en Bestemmelse om Anlægget af en Landevei til Havnen ved Glyngøre, savnes der en analog Bestemmelse for den landværts Forbindelse mellem Nykjøbing By og den derudenfor anlagte Landingsbro. Udvalget formener, at Lovforslaget i saa Henseende bør indeholde en udtryffeligt Bestemmelse, da der ikke for Diebliffet findes nogen ordentlig Veiforbindelse mellem Stedet, hvor den foreslaaede Landingsbro antages at blive anlagt, og Nykjøbing By, og da Forholdene kunne medføre, at Communicationen fra Færgen til Byen i endeel af Vintermaanederne alene kan finde Sted ad denne Vei.

Til § 5.

Med Hensyn til den foreslaaede Delling af de med Færgeriets Omordning forbundne Udgifter, da Skønner Brind-Seidelin ikke rettere, end at, da Staten i sin Tid har tillagt sin Monopol paa Færgeriet over de omhandlede Sundsteder, — hvilket Monopol den senere har overdraget til privat Haand som Vederslag